

VITÉZ GYÖRGY

Dies Irae

És akkor, mintha a Felsőbb Régiókba emeltek volna ismeretlen gépezetek, átlátszó daruk, vagy az a bagdadi szőnyeg, és a filmekből megszokott aranyló oszlopcsarnok közepén a jókarban tartott szökőkút körül ült kék bőrzekés hombázó angyal.

Valami bevetésről jöhettek, – fogát piszkálta az egyik, a másik épp csizmáját húzta le, – szárnyukat már lecsatolták – velem egyáltalán nem törődtek, közben alább adta a permetező víz s először szólt, maga elé – a fogpiszkálós angyal:

„Ha nem csurran, cseppen. Pazarolják a vizet az elíziumi mezőkre s nemsokára jön a hét szűk esztendő. Két lélek se fér el egymás mellett. Előzni is tilos lesz.

A kapcsás angyal pedig végre szóra méltatott:

„Ki ön, és mit akar?” Én (azt hiszem,) így válaszoltam:

»Nem tudom ki vagyok, de a szférák zenéjét akarom hallani.

Mondják, a csarnok akusztikája kiváló. A mennyei harmóniák, bevezetések, betámogatások, – szóval tudja mire gondolok...«

„No, látom, maga is úgy be van rezelve mint a többiek; a nevüket is elfelejtik, meghogy honnan, miért, mivégre?

Látja azt a nagy bazi sztereót ott a sarokban?

Igen, a mozaik arc szent szakállán, az, az:

Elromlott, érti? Bedöglött. Belebotlottak az üdvözült lelkek.

Azóta nincs szférazene. Ha akar, azért maga is belerúghat.

Vagy dúdoljon hozzá: mikro-csip-csip csóka, szűklátókörű varjúcska, – add ki a hangot, szólj szigorúan: ADD KI!”

S akkor felém fordult a fogápoló angyal is:

„Maga is jókor érkezett; holnap lesz a Harag Napja,

– gyöngébbek kedvéért a Végítélet,

mikor megszólalnak a trombiták és kikelnek sírjukból a holtak.

Tuba mirum spargens sonum. Tud maga latinul?”

Igenis kérem. »Spárgán lóg a trombitája.«

„Na hallod, ez még viccel is?
 Nem tudja, lesz itt olyan reszketés
 mikor a Bíró jön, hogy rögtön ítéljen.
 – A másik terem tele van fogakkal,
 a vacogástól és csikorgatástól hullottak ki
 s a többi teremről jobb nem is beszélni. –”
 Én a maga helyébe egy kis kegyelemért folyamodnék,
 szállás, magába-szállás – mert a Főnök irgalma ugyan végtelen,
 de néha allergiát kap a pimaszoktól
 s kötélből ostort fon...

Erre ébredtem fel. S ágyam két oldalán
 ott álltak a már fölcsatolt szárnyú bőrzekés angyalok
 s azt súgták unisonóban: Kisfiam, mondd szépen utánunk:
 supplicanti parce Deus,
 pie Jesu Domine

Azóta nem tudom, ébren vagyok-e vagy az álom tart-e örökké?

#

YOUNG

P.F.96 VENZOLTAN